

November 2020 kreeg ik de tekst onder ogen van de rubriek Het Monument, te verschijnen in iO168. Zo lyrisch werd het Nederlandse Taurus behandeld dat ik er nieuwsgierig van werd; weliswaar had ik de naam wel eens voorbij zien komen, maar de muziek was me tot dusver ontgaan. Waar was deze band in de jaren dat ik wanhopig, naargeestig op zoek was naar vers bloed, een frisse wind, nieuw talent?

DE EERSTE KEER

Vergeet niet dat ik de vormende jaren van mijn leven heb doorgebracht in een dorp op dertig kilometer afstand van de Grote Stad, in mijn geval Nijmegen. Internet bestond nog lang niet, en erg veel kanalen om aan informatie over Goede Muziek te komen, stonden niet tot mijn beschikking. Kort na mijn studiejaren sloeg mijn werkzame leven in als een bom en restte mij steeds minder vrije tijd te vullen met het laten strelen van mijn inmiddels kritisch geworden trommelvliezen. Dienovereenkomstig vond ik ook steeds minder acts die mij in vervoering konden brengen zoals de gevestigde namen uit de jaren zeventig dat nog immer deden.

Het almaar grijzer draaien van telkens dezelfde albums beu vond ik pas eind jaren nul een gelegenheid om het inmiddels ontloken internet af te schuimen naar de lotgevallen van de symfonische rock nadat die in mijn ervaring vakkundig om zeep was geholpen door de smakeloze gruwelen van achtereenvolgens disco en punk.

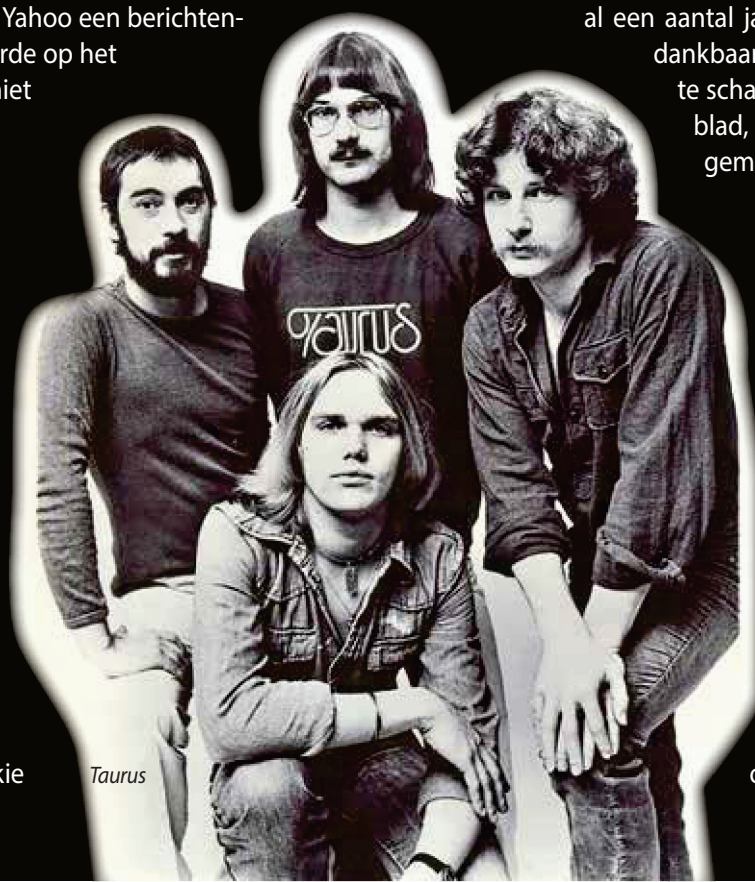
Na enig surfen vond ik op Yahoo een berichtengroep die zich concentreerde op het muziekgenre waarvan ik niet kon geloven noch accepteren dat die een vroege dood was gestorven. Zo kwam ik in aanraking met de term prog. Maar koud was ik lid, of die groep besloot zichzelf op te heffen wegens gebrek aan activiteit – gelukkig pas nadat ik op het spoor was gezet van twee voor mij ingrijpende ontdekkingen.

Uit een forse lijst met albums die een der leden uit eigen verzameling te koop aanbood, pikte ik, als gewezen Trekkie

nieuwsgierig gemaakt, The Light van Spock's Beard – het debuut, zo bleek, en ik vond nog veel meer titels. Een hele wereld ging voor me open – progressieve rock was helemaal niet dood, zoals de media mij al decennia lang voorspiegelde, en rook in dit zeer specifieke geval zelfs nog altijd okselfris. In die tijd kwam het, door de waan van de dag, vaak voor dat ik 's nachts een paar uur wakker lag of in halfslaap verkeerde. Was dit voordien telkens een extra bron van ergernis, toen speelden mij in die uren allerlei melodieën door het hoofd en maakte ik er een spelletje van om te achterhalen van welk album en uit welk nummer ze ook alweer afkomstig waren. Ik kijk ik er met genegenheid op terug.

Ook werd ik nog net op tijd gewezen op het bestaan van een tijdschrift dat geheel was gewijd aan progressieve rockmuziek. Een abonnement lag voor de hand, en die pas ontdekte wereld bleek er slechts één in een heel levend, kloppend, ademend universum! En inmiddels is het me al een aantal jaren zelfs telkens weer een dankbaar genoeg om actief mee te schaven aan de kwaliteit van dit blad, dat me onlangs wees op de gemiste muziek van Taurus.

De cirkel is rond, de verhalen zijn verteld. Met genoeg stel ik deze column vanaf nu beschikbaar voor een ieder die vergelijkbare ervaringen wil delen met geïnteresseerd, geëngageerd en gepassioneerd publiek. Klim in de digitale pen en stuur je Eerste Keer naar recensies@iopages.nl, bij voorkeur met enkele HR-afbeeldingen om je ervaring te illustreren.

Taurus